

som Leder af Statens Sindssygevesen, end naar det er en Sindssygelæge. Derfor tror jeg, man vilde handle rigtigt, hvis man søgte nu at skabe Klarhed, søgte nu at overvinde Vanskelighederne og ikke søgte at gennemføre et Lovforslag, hvorved man kun opnaar at skubbe Vanskelighederne ud.

Som dette Lovforslag er uklart paa dette Punkt, finder jeg, det er uklart paa en Række andre Punkter. Der staar i Motiverne i Kommissionsbetænkningen, at man har ønsket at skabe et administrativt selvstændigt og hurtigt virkende Organ, men enhver, der læser dette Forslag igennem, maa jo kunne se, at det paa ingen Maade er noget selvstændigt Organ og under alle Omstændigheder ikke noget hurtigt virkende Organ, her er Tale om. Der tales om, at Direktøren behandler Budgetter og Regnskaber, men han har ingen besluttende Myndighed med Hensyn til disse Budgetter og Regnskaber. Han er i Virkeligheden kun et Mellemed mellem Justitsministeriet og Anstaltens Direktioner. Der siges i Lovforslaget intet om, hvorvidt disse Direktioner skal blive bestaaende eller ikke. Nu ved jeg meget vel, at disse Direktioner har deres Grundlag i et Reglement, der er udstedt af Justitsministeriet, og de kan altsaa, om jeg saa maa sige, ombringes i Dølgemaal. Men man kan jo ligesaa godt her paa Stedet sige, om man vil af med dem, eller man vil beholde dem.

Der staar i § 2, at „Direktøren har Overbestyrelsen af Statens Sindssygehospitalet under Iagttagelse af Bestemmelserne i Lov om Sundhedsvæsenets Centralstyrelse af 30. April 1909“. Ja, hvad vil det sige: „under Iagttagelse af Bestemmelserne“ o. s. v.? Det er jo et Udtryk, der er i den Grad som en Harmonika, at jeg ikke kan tænke mig, at noget Udtryk kunde være mere fyldestgørende i den Henseende og mindre fyldestgørende i Retning af at sige, hvad den Mands Opgave er. Det fremgaar af Motiverne i Kommissionsbetænkningen, at § 5 i Loven af 1909 skal bestaa, og det er vel ogsaa naturligt, at den bestaar, forsaavidt angaar Anlæg af Bygninger og Kloakanlæg, og hvad der ellers kan foreligge, altsaa at Sundhedsstyrelsen med andre Ord beholder sin Indflydelse med Hensyn til de sanitære Forhold ved Sindssygehospitalet. Det er ganske rimeligt og klart. Men hvorledes er Sundhedsstyrelsens Forhold til det sundhedsmæssige, Behandlingen af Patienterne, hele det daglige? I § 6 i Loven af 1909 tales der om en Ret til at paalægge Bøder for at fremtvinge Indberetninger. Hvem

har denne Ret? Er det fremdeles Sundhedsstyrelsen, eller er det Direktøren, der handler under Iagttagelse af Bestemmelserne i Loven af 30. April 1909? I § 8 i Loven af 1909 tales der om en Indstillingsret til Embederne. Hvem har denne Indstillingsret? Er det Sundhedsstyrelsen, eller er det Direktøren?

Saaledes kunde man Punkt for Punkt gennemgaa dette Lovforslag og vise, at der egentlig staar forbavsende lidt i det. Jeg nærer ingen Tvivl om, at det har været Formaalet at sige saa lidt som muligt, netop fordi man derved har naaet en vis formel Enighed. Men jeg tror rigtignok, at skal man skabe en Lov, der skal betyde noget virkeligt Fremskridt paa dette Omraade, maa man skabe en Lov med et reelt Indhold. Der staar i § 3, at Direktøren tager Stilling til Klager og Betsværinger. Naar man saa sammenholder det med §§ 5 og 7, vil man se, at en Klage kan komme til at gennemløbe følgende Instanser: Den kommer til Overlægen ved Sindssygehospitalet og gaar fra ham med hans Udtalelse til Direktøren; Direktøren sender den til Sundhedsstyrelsen, der spørger sin Konsulent, der svarer Sundhedsstyrelsen, der svarer Direktøren; Direktøren taler saa med Tilsynsraadet om denne Klage, og naar han har talt med Tilsynsraadet, beder han maaske Politiet om at undersøge Forholdene, og naar saa Politiet har undersøgt dem, gaar det tilbage til Tilsynsraadet og fra Tilsynsraadet til Direktøren og fra Direktøren endelig op til Ministeriet, hvor det saa begynder sin Løbebane: Assistent, Fuldmægtig, Kontorchef, Departementschef o. s. v. Hvis man finder, at dette er en hurtig Administration, saa har jeg aldrig vidst, hvad hurtig er. Saaledes som Stillingen bestemmes her, har man efter min Opfattelse skabt et Omsvøbsdepartement, og det er det, som det netop gælder om ikke at skabe. Jeg tror, at skal man have noget ud af dette Forslag, som jeg i øvrigt har megen Sympati for, maa man søge at skabe en Stilling, der er saaledes selvstændig, at man kan faa en fremragende dygtig Mand til at paatage sig den, og man faar efter min Mening ikke nogen Mand, som kan noget og ved noget og vil noget, til at paatage sig denne Stilling, hvor han kun er udsat for, at der bliver Utilfredshed med ham fra Overlægerens Side, Utilfredshed med ham fra Sundhedsstyrelsens Side og Utilfredshed med ham fra Ministeriets Side. Naar dertil kommer, at man flere Steder har søgt at erstatte Ordet Justitsminister med Justits-